

ОРЛИН КРУМОВ
ЯГДОВИ ПОЛЕТА
ЗАВИНАГИ

chitanka.info

Реших да направя репортаж от бъдещето. Нямах предпочитания към отделен град или страна, континент или планета, просто затворих очи и посочих наслука едно име в списъка. Нарамих журналистическия магнетофон и камерата и заедно с един спътник се настаних в металната кутия — специална пратка за бъдещето.

Пристигнахме по обяд. Около нас се сивееха къщи, улици, витрини на магазини, дори лъчите на слънцето, които се отразяваха в тях. Навсякъде висяха надписи от типа „Добре дошли в града на големия експеримент! Тук всички се раждат и умират щастливи!“. Сградите бяха наклонени и аха да се стоварят на улицата, покривите на някои от тях почти допираха земята, виждаха се разместени стени и разкривени сглобки. Неоновии реклами заплашително се надвесваха над главите на хората, полюшвайки се при най-малкия порив на ветреца. Имах чувството, че по даден сигнал целия град ще се сгромоляса. Уплашени минувачи плахо стъпваха на пръсти, за да не ускорят идването на този светъл миг. Навсякъде надписи: „Не вдигайте шум! Така пречите на възстановителните работи“.

И наистина, паякообразни машини плетяха около сградите — мрежа от здрави метални нишки.

Тикнах микрофона под носа на един минувач. Той се изплаши и заприказва:

— Всички тук сме щастливи... Това е самата истина! Машинният мозък се грижи за нас и не ни е страх...

— Страх ли? От какво?

— От всичко... — събеседникът ми не довърши, тъй като нещо запиука на шията му. Бе малък сребърен нашийник. Човекът обясни: — Това е моята електронна съвест. Тя има грижата да приказвам само това, което трябва. Но когато съм послушен, изпълнява всеки мой каприз. Ето, сега ще си поискам една цитронада...

Начаса от близкия безистен излезе робот и му подаде бутилка, заедно с два сандвича, чифт сандали и добре сгънато одеяло.

Великолепно, помислих си, благодарение на нашийника човек по всяко време може да си поръча всичко необходимо. Помолих го да повтори поръчката, за да заснема епизода с камерата. Роботът му поднесе нова цитронада, този път с три сандвича и автомобилна гума.

— Поръчките се доставят само в комплект с други предмети — унило обясни добрият човечец. — По този начин се гарантира

изкупуването на цялата продукция. Сметката се вписва в чековата ми книжка, като се прибави и комисионна за услугата.

Искрено съжалих, че съм го тласнал към излишни разходи, още повече че нашийникът му отново запиука...

В следващия момент някой ме хвана за кръста, обърна ме с главата надолу, така че я чукнах в паважа. Гледайки света наопаки, видях как механичен здравеняк сграбчи спътника ми за искрящите коси и го повлече по улицата. Наблизо тревожно писна сирена, изскърцаха спирачки, по асфалта закънтяха подковани обуца.

Похитителите ни кривнаха в близката пресечка, втурнаха се в един вход, захвърлиха ни на мозайката и... избягаха.

Дотърчаха работи в сиви униформи, които чудесно хармонираха с пейзажа наоколо. Но вместо да заловят похитителите, те се надвесиха над нас и започнаха да ни разглеждат. Особено удивление предизвика папийонката на моя спътник, за която едва не се сбиха. После ядосано ни сграбчиха за реверите и със същия железен финес ни помъкнаха по улиците.

След четвърт час се озовахме при знаменития електронен мозък, управляващ града. За моя най-голяма изненада, той се оказа обикновен човек — дребен и леко гърбав, наметнал пурпурен плащ. Обясних му надве-натри мисията ни и го помолих за кратко интервю.

— Тук всички хора са извънредно щастливи — започна той с познатия рефрен. — Работят в моите заводи, не роптаят, не се оплакват, защото бавно и търпеливо се отучват да мислят... Разсъдъкът им се простира до разпространяването на две неща — Страх и Вярa. Всички тук се страхуват, че съградите всеки момент ще рухнат. Ха — ха... А това е само привидно — сградите са толкова здрави, че нищо не е в състояние да ги помръдне. Но хората не го знаят. Машините непрекъснато извършват въображаеми ремонти и тълпата вярва, ме аз мисля за нея, че правя нещо за сигурността ѝ. На всяка крачка електрически работи предизвикват пожари, а минута след това, ги гасят със завидно старание, на което гражданите ръкопляскаат... Електронни похитители отмъкват невинни жертви, но благодарение на електронните пазители на реда, още същата вечер нещастниците се връщат по домовете си. Така всички се страхуват и едновременно с това вярват. Страх ги е от нещо неопределено, но вярват в мен и моите електронни помощници.

— Ама на тях все някога ще им стане ясно, че ги премятате...

Любезният домакин ми обясни, че за тази цел били измислени електронните нашийници. Те изпълнявали всяко желание на собственика си, но същевременно бдели за неговото поведение. Снабдени с микрофон и свързани с главния център, те бързо се ориентирали по тембъра на гласа и интонацията. При откриване на нещо нередно в думите, нашийникът се стяга около врата на приказливеца и не спира натиска си, докато човекът не изтича в най-близкия участък...

Това беше зашеметяващо интервю. С него щях да смая колегите от Настоящето, да събудя инстинкта за самосъхранение у хората. Но в следващия момент двама пазители на реда ми измъкнаха камерата и микрофона и поставиха около врата ми сребърен нашийник... Същото сполетя и моя спътник, който до този момент безмълвно ми правеше компания.

Откараха ни да работим в един завод, който смайваше с невероятните си размери. Но най-интересното беше това, което произвеждаше — електронни пазачи, крепители на надеждата. На конвейера отсреща се сглобяваха електронните гангстери, без които нашата работа губеше смисъла си.

В края на работния ден поръчахме на нашийниците си вечер, но електронният робот ни поднесе по един класьор с марки, така да се каже комбинирана поръчка, в която липсваше само храната. Трябваше да я прежалим, тъй като с половин работен ден спестяванията ни изглежда се изчерпаха.

Изругахме електронния мозък на глас, при което нашийниците ни така се затегнаха, че едва дишахме. Гласът ни ставаше главен враг с проклетия си тембър.

Вървахме по улиците, под сянката на наклонените и привидно паянтови сгради, вървахме и постепенно страхът ни завладяваше... Ставахме като всички други...

В един миг някаква мелодия се плъзна из въздуха. Най-примитивна мелодия от ръчен часовник, предназначена да събужда хората сутрин рано. След минута нашийникът на моя нещастен другар започна да пиука, да пращи и изпускатки нишка дим, се пръсна на парчета.

— Какво стана? — запитах аз.

— Мелодията... — прошепна спътникът ми, който бе по-съобразителен. — Не забеляза ли, в този град никой не пее. Електронният нашийник не е подготвен за песен, за мелодия, не може да разбере смисъла им и от напрежение изгаря.

Веднага запях прастарата песен „Ягодови полета завинаги“ и моят нашийник също се разпадна с пукот на улицата.

— Песента е нещо непознато тук и затова е нашата сила — рече спътникът ми и хукна нанякъде.

Върна се с огромен куфар, от който измъкна няколко мини грамофона и куп плочи. В следващите часове, през цялата вечер и през дългата нощ, в града отекваха различни мелодии. Навсякъде с пукот се разпадаха електронни нашийници, смазани от ритъма на пъстра самба, електронни пазачи скачаха от прозорците, изтикани от побеснял рокендрол. Из улиците си плюеха на петите механични гангстери, ритани от хиляди разгорещени дизели и бемоли...

На сутринта, освободените хора с набързо заучените песни на уста, разбиха убежището на електронния мозък и изпотрошиха всичко.

Настъпи голям празник. Танци и песни от сутрин до сутрин. Хората научиха всички мелодии, които моят спътник бе донесъл с плочите си. А той самият бе избран за президент на най-щастливата страна...

Една сутрин в новия ми дом нахълтаха електронни диригенти и натрошиха всичките ми плочи. Дадох ми някакви партитури, като ми обясниха, че това е новата и единствена песен, която трябва да науча. Моят спътник и президент се оказа композитор, който никой в отечеството му не искал да слуша. Сега всички ние трябваше да пеем неговата песен.

Да, в два следобед на площада за репетиции. Разбира се, че няма да забравя, още повече че нашийникът е отново на врата ми. А с него шега не бива.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.